

Отже, стилю закарпатської школи живопису притаманні як нотки реалізму з елементами постімпресіонізму та експресіонізму, так і модерну й символізму. Імпресіоністичні ж ідеї пленерного живопису глибоко проникли у живопис митців регіону, саме завдяки А. Ерделі. Мистецтво художників Закарпаття пройшло через довгий етап свого становлення і сформувало свої особливі неповторні риси, які з кожним новим поколінням митців лише підкреслювались і вдосконалювались. Нам же залишається шанувати і поширювати твори художників школи, а для цього й потрібно знати і пам'ятати характерні риси їх живопису.

Список використаних джерел:

1. Біксей Л. Історія закарпатської школи живопису // «Живописці Закарпаття». URL: <http://art-raschdorf.com>
2. Крвавич Д.П. Українське мистецтво: Навч. посібник: У 3 ч. / Д.П. Крвавич, В.А. Овсійчук, С.О. Черепанова. – Л.: Світ, 2005. – Ч. 3. – 268 с.
3. Небесник І. Взаємоз'язки національних художніх шкіл на Закарпатті протягом кінця XIX – першої пол. XX ст. / І. Небесник, Н. Голомідова // Вісник Львівської нац. Академії мистецтв. Спецвипуск. – Ужгород, 2009. – С. 78-88.
4. Ворон Б. Закарпатська школа живопису : велике мистецтво з «маленького краю». URL: <https://artes-almanac.com/zakarpatska-shkola-zhyvopysu>

Голубов В.О.

студент,

Київський національний університет будівництва і архітектури

ДОСЛІДЖЕННЯ ЗАКОРДОННОГО ДОСВІДУ ПЛАНУВАЛЬНИХ РІШЕНЬ У ПРОЕКТУВАННІ СУЧАСНИХ РЕАБІЛІТАЦІЙНИХ ЦЕНТРІВ ДЛЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

На сьогоднішній день в Україні питання створення реабілітаційних центрів є дуже актуальним, але на жаль не існує практики створення медичних закладів саме такого типу [1-2].

Розглянемо іноземний досвід у плануванні таких закладів. Наприклад у США Міністерство у справах ветеранів організовує тендери, конкурси

для архітектурних організацій, надає фінансове забезпечення та публікує посібники і керівництва із проектування закладів психічного і фізичного здоров'я. Основні принципи проектування наведені цим органом:

1) створити офіційне, домашнє середовище шляхом ретельної уваги до зовнішніх та внутрішніх архітектурних особливостей та елементів дизайну інтер'єру;

2) проект повинен включати відкритий і спокійний дизайн. Конфігурація блоків повинна базуватися на близькості зон і повинна місцями включати довгі переходи з метою активізації переміщення для прогулянок;

3) забезпечити широкий візуальний та фізичний доступ до природи, що сприяє зціленню;

4) приміщення діяльності пацієнтів, повинні мати доступ до природного світла та видів, а також відповідний акустичний контроль;

5) розробити кілька кластерних груп і кабінетів, що дозволить поділити різні підгрупи пацієнтів;

6) забезпечити привабливі, безпечні зовнішні простори безпосередньо біля комплексу [3].

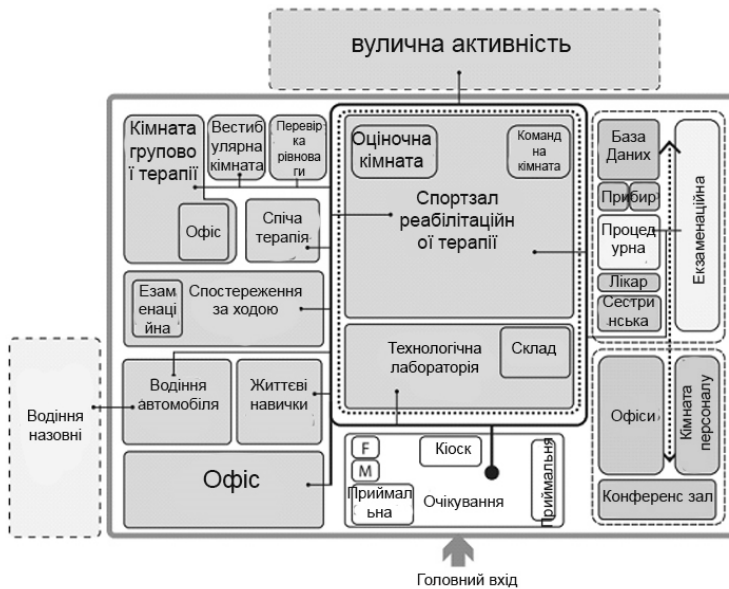

Рис. 1. Схема зонування амбулаторію реабілітаційного центру

Найкращим прикладом такого закладу є реабілітаційний центр у Пало Альто, в якому зосереджено лікувальні відділення всіх типів фізичної психічної реабілітації.

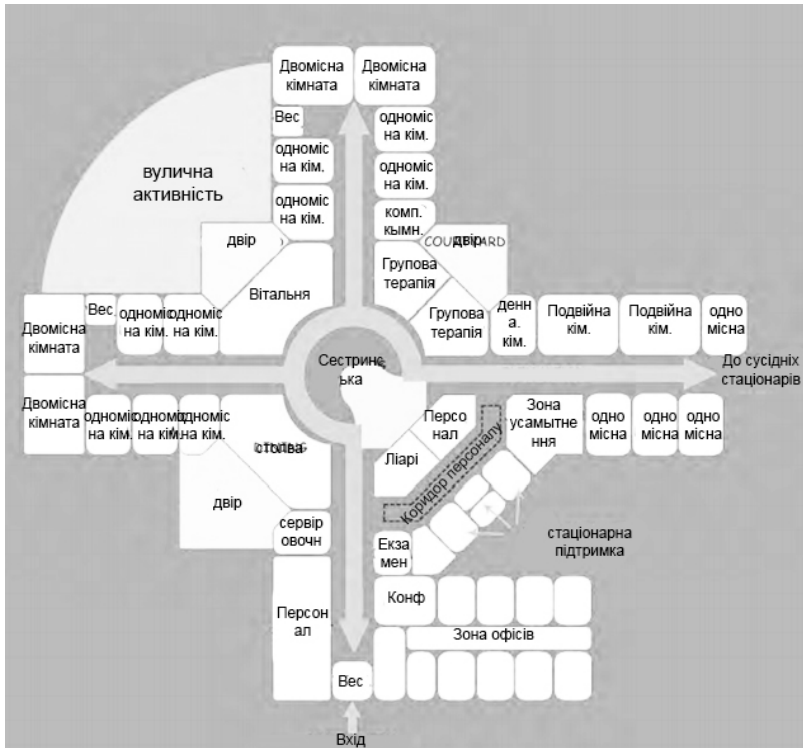

Рис. 2. Схема типового блоку Пало Альто

Висновки. Дослідження сучасного досвіду проектування реабілітаційних центрів у США свідчить про основний вектор розвитку у вигляді індивідуального проектного підходу до формування реабілітаційних закладів: урахування кліматичних, місцевих, містобудівних потреб.

Список використаних джерел:

1. Радиш Я.Ф. Медична реабілітація українських військовослужбовців, що постраждали в результаті бойових дій (до проблеми державного регулювання

системи санаторно-курортного забезпечення військовослужбовців збройних сил України). – 2014. – С. 152-155.

2. Шапран М.В. Стратегія розвитку курортно-оздоровчої сфери України в системі державного управління // Держава та регіони. – 2011. – № 1. – С. 261-265.

3. U.S. Development of Veterans Affairs. Office of Construction & facilities Management. Polytrauma Rehabilitation Center Design Guide 12. 2014, pp. 214-217.

Іващук К.А.

студентка,

Науковий керівник: Воронкова І.С.

кандидат архітектури, доцент,

Національний університет «Львівська політехніка»

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ПРОЕКТУВАННЯ ЦЕНТРІВ ДИТЯЧОЇ ТВОРЧОСТІ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ

У Законі України «Про позашкільну освіту» вводиться поняття *заклад позашкільної освіти* – складова системи позашкільної освіти, яка надає знання, формуючи вміння та навички за інтересами, забезпечує потреби особистості у творчій самореалізації та інтелектуальний, духовний і фізичний розвиток, підготовку до активної професійної та громадської діяльності, створює умови для соціального захисту та організації змістовного дозвілля відповідно до здібностей, обдарувань та стану здоров'я вихованців, учнів і слухачів [1].

Термін «позашкільна освіта» був введений у педагогіку в XIX ст., коли почали зароджуватися перші позашкільні об'єднання дітей, а також просвітницькі громадські організації та товариства. В Україну тенденція здобуття знань поза школою прийшла з колишньої Російської імперії. 1918 рік вважається роком народження позашкільної освіти в Україні як унікальної освітньої ланки. Було відкрито чимало гімназій, при яких діяли секції, гуртки, клуби тощо. Впродовж наступних десяти років складається унікальна світова система позашкільної роботи. У 30-х роках розвивається мережа палаців піонерів і школярів, для яких у всіх населених пунктах віддають кращі приміщення. 1941–1956 роки стали періодом розвитку масових форм роботи з дітьми, з'явилась